

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R.Hero property, s.r.o.**, se sídlem v Mikulově, Zámecká 47/11, proti žalovanému: **Městský úřad v Mikulově, Odbor stavební a životního prostředí**, se sídlem v Mikulově, Náměstí 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Podáním ze dne 12. 1. 2015 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v ignorování a protiprávní reakci žalovaného na upozornění na nezákonné provedení stavebních úprav na nemovitosti č. p. 45 umístěné na parcele č. 66 v k. ú. Mikulov na Moravě, realizovaných v letech 2008 – 2009.

Žalobce je vlastníkem nemovitosti p. č. X, zastavěná plocha a nádvoří a budovy č. p. X v M., objekt k bydlení stojící na citované parcele. Tuto nemovitost žalobce zakoupil v r. 2010 od tehdejšího vlastníka nemovitosti R. H. Bývalí vlastníci sousední nemovitosti č. p. X umístěné na p. č. 66 v k. ú. Mikulov na Moravě, Ing. A. D. a p. P. D. provedli v letech 2008 - 2009 stavební úpravy odporující vydanému stavebnímu povolení a projektové dokumentaci, porušili ust. § 128, 141 a 160 zákona č. 183/2006 Sb. stavebního zákona, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Výsledkem opakovaného porušování zákonných norem ze strany bývalých vlastníků nemovitosti č. p. X je současný stav, kdy tato stavba je postavena tak, že pozednice a následně střecha této nemovitosti, včetně své konstrukce a svého zakončení v celé své délce, v šířce více jak 50 cm, zasahuje na nemovitost žalobce a překračuje hranici žalobcova pozemku. Střecha nemovitosti č. p. X konstrukčně leží na dlažbě terasy žalobce a nosná zeď pod touto pozednicí stavebníka zasahuje více jak 20 cm na pozemek žalobce. Pokud by žalobce chtěl v budoucnu provést rekonstrukci stropu a terasy na ní ležící, nebude schopen tak učinit, protože je zde konstrukčně provázána s konstrukcí střechy stavebníka. Část střechy stavebníka, pozednice a věnec nerespektují hranici pozemku žalobce a zcela se nacházejí na nemovitosti žalobce a jeho pozemku. Stavebník tímto jednáním porušil jak podmínky stavebního povolení, tak i hrubým odchýlením se od projektové dokumentace ustanovení stavebního zákona a způsobil žalobci škodu na majetku.

V průběhu let 2009 – 2013 bývalý vlastník nemovitosti č. p. X a následně i žalobce opakovaně vyzývali žalovaného, aby zjednal nápravu protiprávního stavu. Žalobce na nezákonný stav upozorňoval žalovaného, tento však podání žalobce zcela ignoroval a snažil se znemožnit žalobci následné právní kroky, případně na podání žalobce reagoval, ale jeho reakce byla zcela v rozporu s platnou legislativou. Celá situace ohledně stavby č. p. X vygradovala v r. 2013. Díky tomu, že stavba č. p. X byla postavena v rozporu s projektovou dokumentací a při její rekonstrukci v r. 2009 nebyly dodrženy základní technologické postupy, zejména díky chybnému konstrukčnímu řešení hydroizolace stavby č. p. X do stavby žalobce zatéká a dochází k jejímu podmáčení, a to až do takové míry, že začalo hrozit reálné nebezpečí zřícení zdi, díky kterému může dojít ke značným následným škodám na majetku žalobce. Současný stav zdiva společně s reálnou hrozbou jeho zřícení jednoznačně ohrožuje život a zdraví osob. Jelikož se stav nemovitosti žalobce z důvodů opakovaných výše popsaných zásahů ze strany žalovaného zhoršoval, byl žalobce nucen napláňovat na své nemovitosti udržovací práce.

Citované podání ze dne 12. 5. 2015 doplnil žalobce na výzvu soudu ze dne 1. 2. 2016, č. j. 30 A 14/2016 – 22, v jejímž rámci byl vyzván, aby konkretizoval věcně a časově zásah, proti němuž se domáhá ochrany, uvedl, zda tento zásah či jeho důsledky trvají, nebo zda hrozí jeho opakování, dále aby uvedl, kdy se o tomto zásahu dozvěděl, zda se domáhal ochrany nebo nápravy před nezákonným zásahem jinými právními prostředky a pokud ano, jakými a kdy. Žalobce v doplňujícím procesním podání ze dne 22. 2. 2016 uvedl následující skutečnosti.

Dne 16. 5. 2008 vydal žalovaný povolení, které přesně stanovuje rozsah stanovených prací, jenž měly být provedeny na nemovitosti č. p. X. Její bývalý vlastník nejprve v rámci započatých stavebních prací strhl horní část zdi, která byla zdí společnou a která podepírala žalobcovu pultovou střechu, a to na úrovni terasy, která se nachází v 1. patře nemovitosti

žalobce. Následně bývalý vlastník nemovitosti č. p. X strhl i zbytek spodní části zdi, která však již byla nejen zdí společnou, ale zároveň obvodovou a tím i nosnou pro stropní konstrukci a terasu na ní umístěnou u nemovitosti č. p. X. Tímto jednáním zcela odkryl vstup do nemovitosti č. p. X a dále narušil stropní konstrukci této nemovitosti a její statiku. Následně bývalý vlastník výše uvedené nemovitosti vystavěl zeď novou, kterou však vsunul dovnitř nemovitosti č. p. X o přibližně 50 cm. Výše uvedené kroky nebyly uvedeny v projektové dokumentaci, kterou stavebník při žádosti o vydání stavebního povolení předložil. Provedené úpravy tak byly v přímém rozporu s vydaným stavebním povolením. Bývalý vlastník výše uvedené nemovitosti tímto fakticky odstranil stavbu a tuto skutečnost nenahlásil příslušnému stavebnímu úřadu, porušil tak ust. § 128 stavebního zákona.

O těchto protiprávních postupech byl žalovaný vyrozuměn dopisem ze dne 8. 10. 2008. Místním šetřením, které bylo na základě této námítky provedeno, žalovaný zjistil, že stavebník skutečně nepostupoval podle dodané projektové dokumentace, v rozporu s touto dokumentací strhl společnou zeď, odstranil zeď sousední nemovitosti a porušil ustanovení stavebního zákona. V rámci místního šetření, které žalovaný koncem r. 2008 provedl, byl přizván znalec Ing. K., který předložil doplnění projektové dokumentace stavby s názvem „Statické zajištění sousedního objektu na parcele 68“, vyhotovené v listopadu 2008, jenž mělo porušení stavební dokumentace a podmínek uděleného stavebního povolení doplnit a napravit tím, že bývalý vlastník výše uvedené nemovitosti postaví zeď společnou, na níž by byla umístěna střecha stavebníka a strop nemovitosti č. p. X současně a nezávisle tak, aby tyto nebyly konstrukčně a staticky spojené. Žalovaný tedy zanesl do projektové dokumentace doplnění stavebníka o technické řešení Ing. K. Bývalý vlastník nemovitosti č. p. X byl opět vázán touto doplněnou stavební dokumentací. I přes veškerou snahu o nápravu protiprávních kroků stavebníka a nabídnuté řešení celé situace, které vypracoval Ing. K., se však bývalý vlastník nemovitosti č. p. X i nadále neřídil podmínkami stavebního povolení a schválenou projektovou dokumentací a pokračoval v průběhu svých stavebních prací tak, že umístil nosnou zeď své střechy vně nemovitosti č. p. X.

O skutečnosti, že bývalý vlastník nemovitosti č. p. X nadále postupuje v rozporu s projektovou dokumentací a v rozporu s vydaným stavebním povolením, byl žalovaný opět informován dopisem ze dne 20. 4. 2009. Aniž by se žalovaný dále zabýval podáními, která byla na porušení stavebního zákona ze strany bývalého vlastníka výše uvedené nemovitosti činěna, stavbu následně, i když tato odporovala podmínkám vydaného stavebního povolení, předložené projektové dokumentaci a byla umístěna na cizím pozemku, zlegalizoval tím, že dne 6. 10. 2009 a 15. 12. 2009 vydal na stavbu kolaudační souhlasy.

Žalovaný dále dne 6. 10. 2009 vydal usnesení č. 425/2009, kterým zastavil řízení o odstranění stavby, jenž bylo v rámci porušení podmínek vydaného stavebního povolení žalovaným zahájeno. Citované usnesení žalovaný pouze poznamenal do spisového materiálu a nedal žalobci na vědomí. Naprosto cíleně tak znemožnil žalobci proti tomuto usnesení podat řádný opravný prostředek a upřel mu možnost proti němu se bránit. V průběhu let 2009 – 2013 žalobce opakovaně vyzýval žalovaného, aby zjednal nápravu protiprávního stavu. Žalobce na nezákonný stav upozorňoval i nadřízený správní orgán žalovaného, ani tento však nebyl ochoten se podáním žalobcem řádně zabývat. Situace ohledně stavby č. p. X vygradovala v r. 2013. Díky tomu, že stavba č. p. X byla postavena v rozporu s projektovou

dokumentací a při její rekonstrukci v r. 2009 nebyly dodrženy základní technologické postupy, vzhledem k chybnému konstrukčnímu řešení hydroizolace stavby č. p. X do stavby žalobce zatéká a dochází k jejímu podmáčení až do takové míry, že začalo hrozit reálné nebezpečí zřícení zdi, čím může dojít ke značným škodám na majetku žalobce, zdraví i životě osob.

V prosinci r. 2013 výše uvedený stav popsal žalobce žalovanému a vyzval ho k zahájení řízení o odstranění stavby z důvodu, že stavba č. p. X ohrožuje majetek třetích osob a dále jejich zdraví a život. Žalovaný však, aniž by provedl místní šetření ohledně aktuálního stavu nemovitosti č. p. X, vydal dne 14. 1. 2014 sdělení č. 64/2014, v němž žalobci sdělil, že stavba č. p. X je řádně zkolaudovaná, že řízení o odstranění stavby bylo stavebním úřadem již v r. 2009 zahájeno a následně zastaveno, neboť žalovaný neshledal na straně stavebníka nemovitosti č. p. X žádné pochybení. V tomto sdělení žalovaný naprosto ignoroval, že návrh na zahájení řízení o odstranění stavby č. p. X byl žalobcem v r. 2013 podán z důvodů uvedených v § 129 odst. 1a stavebního zákona, tedy z odlišných, než v r. 2009. Jelikož žalobce s postupem žalovaného nesouhlasil, podal u nadřízeného správního orgánu žádost o posouzení stavu věci – nesprávný úřední postup ze dne 10. 3. 2014. Krajský úřad Jihomoravského kraje však žalobci ve své reakci ze dne 13. 5. 2014 v rámci opatření č. j. JMK 31862/2014 sdělil, že jelikož žalobce neuvedl žádný konkrétní závadný stav nemovitosti č. p. X, který by ohrožoval majetek žalobce, příp. jeho zdraví a život, nebyl postup žalovaného chybný. Žalobce však již ve svém podání ze dne 18. 12. 2013 popsal, jakým způsobem dochází k ohrožení majetku, příp. zdraví a života třetích osob. Z výše uvedeného je patrné, že žalobce veškeré možné opravné prostředky vyčerpal a o zásahu se dozvěděl až dne 27. 11. 2014, kdy mu bylo doručeno citované sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Jelikož doposud nedošlo k nápravě ze strany žalovaného, nezákonný zásah žalovaného i nadále trvá. Žalobce dále ještě poznamenal, že se domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalobou proti sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 20. 11. 2014, č. j. 132250/2014 u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 13/2015, avšak proti jinému žalovanému.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že byl žalobcem vyzván v prosinci r. 2013 k zahájení řízení o odstranění stavby z důvodu, že stavba č. p. X ohrožuje majetek třetích osob a dále jejich zdraví a život. Pokud je řízení před správním orgánem ovládáno toliko zásadou oficiality, nelze podání žalobce považovat za žádost o vydání rozhodnutí, i kdyby jinak měla náležitosti a formu žádosti, neboť žádost je způsobilá zahájit řízení jen ve věci, kde se uplatňuje výlučně či alternativně zásada dispoziční. V dané věci se žalobce domáhal podáním podle § 37 odst. 1 správního řádu zahájení řízení podle § 46 odst. 1 tohoto zákona z moci úřední, které není řízením návrhovým a je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámí zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 správního řádu doručením, nebo ústním prohlášením a je na posouzení správního orgánu, zda toto řízení zahájí či nikoliv. Proto správní orgán podáním žalobce přistoupil ve smyslu ust. § 154 správního řádu, přičemž sdělením neměnil, nerušil, ani závazně neurčil právo svědčící jakékoliv osobě, ani žalobci.

Žalobce v žádném svém podání neuvedl, která část jeho stavby je poškozována nekvalitně (podle jeho tvrzení) provedenou hydroizolací. Z technického hlediska hydroizolace, která zabraňuje vztlínání zemní vlhkosti na předmětné stavbě, byla provedena po obvodu podél svislých stěn, oddělení starého zdiva od nového zdiva, pod podlahami, v koupelnách a soc. zařízení, pod obklady a na terase. V případě nekvalitního provedení by stavebník hlavně poškozoval vlastní stavbu, ale nemělo by to podstatný vliv na ohrožení sousední stavby zřícením. Podle žalovaného nejsou naplněny podmínky pro žalobní legitimaci ve smyslu ust. § 83 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť sdělení není nezákonným zásahem, nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje žádné právo žalobce. Žalovaný proto žádal, aby soud žalobu odmítl, příp. ji pro nedůvodnost zamítl.

III.

Posouzení věci soudem

Krajský soud v Brně rozhodl v předmětné věci bez nařízení jednání za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Jak vyplývá ze shora rekapitulovaného návrhu na zahájení řízení, včetně jeho doplnění, žalobce se domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím v ignorování a protiprávní reakci žalovaného na upozornění na nezákonné provedení stavebních úprav na nemovitosti č. p. X umístěné na parcele č. 66 v k. ú. Mikulov na Moravě, realizovaných v letech 2008 – 2009. Konkrétně se jedná o žalobcem tvrzené tři dílčí zásahy, které jsou rozvedeny níže. Krajský soud v Brně přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 3, § 82 a násl. s.ř.s. aktivní i pasivní legitimaci účastníků řízení ve smyslu ust. § 82 a 83 s.ř.s. a přípustnost žaloby, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je přípustná.

Aktivní legitimace podle ust. § 82 s.ř.s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěrů o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoliv skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to je již otázkou pro posouzení žaloby v merituu). Pokud jde o legitimaci pasivní, ust. § 83 s.ř.s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. O identifikaci žalovaného není v souzené věci sporu, spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je splněna.

Žalobce v žalobě tvrdí, že posuzovaný nezákonný zásah žalovaného i nadále trvá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013 – 51). Soud při vědomí existence usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 7 As 155/2015 – 142 vyšel ze stanoviska vyjádřeného 6. senátem Nejvyššího správního soudu ve shora uvedeném rozsudku, který je pro žalobce výhodnější a spočívá v možnosti pro žalobce příznivější, že pro závěr o včasném podání žaloby postačí, pokud žalobce toliko tvrdí existenci zásahu trvajících v době podání žaloby, přičemž sama důvodnost tohoto tvrzení, jakož i naplnění dalších podmínek úspěšnosti žaloby podle § 82 s.ř.s. je naopak zkoumána až v rámci meritorního posuzování žaloby; pokud by tedy soud dospěl k závěru o neexistenci

trvajícího zásahu (stejně jako jiné z podmínek podle § 82 s.ř.s.), bylo by na místě žalobu zamítnout (§ 87 odst. 3 s.ř.s.), nikoliv odmítnout, přičemž pro posuzování včasnosti žaloby je naopak podstatné pouze to, že je namítán zásah trvajících. Krajský soud v Brně při rozhodování věci vycházel ze shora poukazovaného názoru 6. senátu, který je pro žalobce příznivější a znamená, že soud má za to, že podmínka včasnosti předmětné žaloby je splněna (na základě tvrzení žalobce o nezákonném zásahu trvajícím). Mezi účastníky řízení není sporné, že by se žalobce mohl domáhat ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem jinými právními prostředky. Soud tedy přistoupil k meritornímu projednání žaloby.

Předpokladem pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu je kumulativní naplnění šesti podmínek: žalobce musí být přímo (první podmínka) zkrácen na svých právech (druhá podmínka) nezákonným (třetí podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (čtvrtá podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (pátá podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (šestá podmínka). Není-li byt' jen jediná z těchto podmínek naplněna, nelze ochranu podle § 82 s.ř.s. poskytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).

Nezákonnému zásahu ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. musí být vlastní jeho donucující povaha. Pokud úkon správního orgánu nemá donucující povahu, byt' by byl učiněn v rozporu se zákonem, nebo pokud by naopak nedošlo ze strany správního orgánu k provedení úkonu, který zákon vyžaduje, může se jednat pouze o vadu správního řízení. Takovým úkonem (či jeho absencí) však nemůže být bezprostředně zasaženo do svobodné sféry jednotlivce (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2010, č. j. 5 Aps 6/2009 – 202). Pro srovnání je možno odkázat na provádění daňové kontroly, která pojmově může být nezákonným zásahem, neboť daňový subjekt může být v rámci daňové kontroly – vedle možnosti uplatnění svých procesních oprávnění – podroben i řadě omezení donucující povahy (např. opakovaná místní šetření), která jsou způsobilá do jeho svobodné sféry zasáhnout, aniž by navíc muselo být vždy vydáno správní rozhodnutí.

V nyní Krajským soudem v Brně posuzované věci žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval jeho podáními, kterými byl upozorňován na porušování stavebního zákona ze strany bývalého vlastníka nemovitosti č. p. X umístěné na parcele č. 66 v k. ú. Mikulov na Moravě. Navíc, ačkoliv stavba odporovala podmínkám vydaného stavebního povolení, předložené projektové dokumentaci a byla umístěna na cizím pozemku, žalovaný stavbu zlegalizoval tím, že dne 6. 10. 2009 a 15. 12. 2009 vydal na stavbu kolaudační souhlasy.

Jednalo se konkrétně o to, že se žalovaný nezabýval dopisem žalobce ze dne 8. 10. 2008, kterým bylo reagováno na skutečnost, že podle názoru žalobce stavebník stavby č. p. X umístěné na parcele č. 66 v k. ú. Mikulov na Moravě provedl stavbu povolenou rozhodnutím Městského úřadu Mikulov, odboru územního plánování a stavebního řádu dne 16. 5. 2008 v přímém rozporu s tímto stavebním povolením a navíc stavebník svým zásahem fakticky odstranil stavbu a tuto skutečnost nenahlásil, čímž došlo k porušení ust. § 128 stavebního zákona. Druhým žalobcem konkrétně zmiňovaným podáním, na něž žalovaný neměl reagovat,

je dopis žalobce ze dne 20. 4. 2009, v němž byl žalovaný upozorněn, že stavebník předmětné stavby opětovně nepostupuje v souladu s doplněnou projektovou dokumentací dodanou v rámci stavebního řízení a jeho činnost je nadále rozporná s vydaným stavebním povolením.

K tomuto prvému dílčímu tvrzenému nezákonnému zásahu uvádí soud následující. V případě namítaného nereagování na žalobcem dvě konkretizovaná podání ze dne 8. 10. 2008 a 20. 4. 2009 je třeba uvést, že jde o jednání, který nelze vyhodnotit jako trvajících, ale jako jednání jednorázové, o němž se žalobce dozvěděl časově bezprostředně (vzhledem k nyní podané žalobě) poté, co obě upozornění byla adresována žalovanému. Nelze proto dovodit, že by v této části šlo o žalobu včasnou, neboť podle ust. § 84 odst. 1 s.ř.s. platí, že žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu, přičemž nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Z citace tohoto ustanovení vyplývá, že nebyla zcela jednoznačně splněna objektivní ani subjektivní lhůta stanovená pro podání žaloby.

Dále z obsahu správního spisu (i ze samotné žaloby) vyplývá, že žalobce namítaným jednáním nemohl být přímo zkrácen na svých právech, neboť se stal vlastníkem sousední nemovitosti až v roce 2010. Žalobce tedy tvrzeným nezákonným zásahem nemohl být již z tohoto důvodu dotčen (nedošlo k přímému zkrácení práv žalobce) a tvrzený zásah neměl ani vůči němu donucující povahu. Navíc žalobce sám v žalobě uvádí, že se žalovaný jeho podáním ze dne 16. 5. 2008 zabýval.

Pokud pak jde o zlegalizování předmětné stavby tím, že žalovaný vydal dne 6. 10. a 15. 12. 2009 na stavbu kolaudační souhlasy, pak je nutno uvést, že ani v tomto případě (pokud by šlo o nezákonný zásah) nebyla splněna lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 84 odst. 1 s.ř.s., a to jak subjektivní dvouměsíční, tak objektivní dvouletá. Hypoteticky by se jednalo o „zásah“ jednorázový, nikoliv trvajících. Rovněž to nemohl být žalobce, kdo by mohl být přímo zkrácen na svých právech, neboť v době, kdy došlo k vydání předmětných kolaudačních souhlasů, nebyl vlastníkem nemovitostí sousedících se stavbou. Z úřední činnosti soudu je známo, že proti citovaným kolaudačním souhlasům brojil žalobce R. H. v řízeních vedených u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 A 80/2012 a 31 A 81/2012 žalobou, přičemž usneseními zdejšího soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 31 A 80/2012 - 11 a 31 A 81/2012 - 11 byly tyto žaloby odmítnuty. Ve vztahu k prvému konkrétně uvedenému dílčímu tvrzenému nezákonnému zásahu je žaloba nedůvodná.

Žalobce dále konkretizoval další dílčí zásah spočívající v tom, že žalovaný dne 6. 10. 2009 vydal usnesení č. 425/2009, kterým zastavil řízení o odstranění stavby, které bylo v rámci porušení podmínek vydaného stavebního povolení zahájeno. Toto usnesení pouze poznamenal do spisového materiálu a nedal žalobci na vědomí, čímž mu cíleně znemožnil proti tomuto usnesení podat řádný opravný prostředek a proti němu se bránit.

Ve vztahu k tomuto druhému žalobcem konkrétně uvedenému dílčímu zásahu soud uvádí následující. Především je třeba zopakovat, že žalobce v době vydání usnesení o zastavení řízení o odstranění stavby nemohl být přímo zasažen ve svých právech, neboť nebyl vlastníkem se stavbou sousedících nemovitostí. I pokud by se jednalo o nezákonný zásah, nebyla by podána žaloba včas (obdobně jako v případě prvního žalobcem tvrzeného dílčího

zásahu). Přímou ve vztahu k citovanému správnímu rozhodnutí pak je třeba poznamenat, že žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu se nelze domáhat přezkumu zákonnosti správního rozhodnutí. Tohoto přezkumu se domáhal v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 A 79/2012 žalobce R. H., přičemž z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2013, č. j. 31 A 79/2012 – 98 vyplývá, že žaloba byla odmítnuta. Ve vztahu k námitce, že citované usnesení bylo poznamenáno pouze do spisového materiálu a toto nebylo žalobci cíleně dáno na vědomí, soud odkazuje na předchozí hodnocení týkající se nedodržení lhůty pro podání žaloby a neprokázání, že by citovaným zásahem měl být žalobce přímo dotčen na svých právech (žalobce v době tvrzeného zásahu nebyl vlastníkem sousedních nemovitostí). Ani v této části soud neshledal žalobu důvodnou.

Žalobce dále namítal vůči žalovanému, že tento byl v prosinci 2013 žalobcem informován o tom, že stavba č. p. X měla být postavena v rozporu s projektovou dokumentací a při její rekonstrukci v r. 2009 neměly být dodrženy základní technologické postupy, vzhledem k chybnému konstrukčnímu řešení hydroizolace do stavby žalobce zatéká a dochází k jejímu podmáčení, přičemž začalo hrozit reálné nebezpečí zřícení zdi (hrozba značné škody na majetku žalobce, zdraví a životě osob), přesto však žalovaný, aniž by provedl místní šetření ohledně aktuálního stavu nemovitosti č. p. X, vydal dne 14. 1. 2014 sdělení č. 64/2014, ve kterém žalobci sdělil, že stavba je řádně zkolaudovaná, že řízení o odstranění stavby bylo stavebním úřadem již v r. 2009 zahájeno a následně zastaveno, protože žalovaný neshledal na straně stavebníka žádné pochybení. V tomto sdělení dále žalovaný naprosto podle žalobce ignoroval, že návrh na zahájení řízení o odstranění stavby č. p. X byl žalobcem v r. 2013 podán z důvodů uvedených v § 129 odst. 1a stavebního zákona, tedy z důvodů odlišných než v r. 2009. Žalobce dále uvedl, že se snažil o nápravu tvrzeného nezákonného zásahu i jinými právními prostředky, a to žádostí o posouzení stavu věci u nadřízeného správního orgánu žalovaného – Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Nadřízený správní orgán opatřením ze dne 13. 5. 2014, č. j. JMK 31862/2014 však žalobci sdělil, že jelikož žalobce neuvedl žádný konkrétní závadný stav nemovitosti č. p. X, který by ohrožoval jeho majetek, příp. jeho zdraví a život, byl postup žalovaného správný. Městský úřad v Mikulově, odbor stavebního a životního prostředí se vůbec nezabýval skutečností, že žalobce již ve svém podání ze dne 18. 12. 2013 popsal, jakým způsobem dochází k ohrožení majetku, příp. zdraví a života třetích osob. Komunikace se žalobcem je vedena prostřednictvím „sdělení“, která nejsou dále přezkoumatelná. Žalobce tedy vyčerpal všechny právní prostředky, kterými se mohl domáhat ochrany nebo nápravy před nezákonným zásahem, a dále tvrdil, že o nezákonném zásahu se dozvěděl až dne 27. 11. 2014, kdy mu bylo doručeno sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje, č. j. JMK 132250/2014 ze dne 20. 11. 2014, přičemž dále doplnil, že u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 13/2015 se domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalobou proti tomuto sdělení, avšak proti jiné osobě žalovaného. Jelikož k nápravě ze strany žalovaného doposud nedošlo, jeho nezákonný zásah vylíčený v žalobě nadále trvá.

K této zbývající části žaloby soud uvádí následující. Předmětné sdělení č. 64/2014, vydané žalovaným pod č. j. MUMI 14000830, bylo žalobci doručeno dne 14. 1. 2014. Tímto dnem se žalobce dozvěděl o skutečnosti, jakým způsobem žalovaný reagoval na jeho podání ze dne 19. 12. 2013. I v případě, že by popsané jednání žalovaného mohlo být označeno za nezákonný zásah, o tomto se žalobce dozvěděl dne 14. 1. 2014 a žaloba tak byla podána

opožděně po uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty ve smyslu ust. § 84 odst. 1 s.ř.s. Popsané jednání žalovaného nelze v žádném případě hodnotit jako trvající jednání, ale jako jednorázové, spočívající v jeho postupu, tak jak je ostatně popsán v žalobě a jak vyplývá ze samotného sdělení. Tímto sdělením žalovaný neuložil žalobci žádné povinnosti, ani neomezil jeho práva, právní postavení žalobce v důsledku tohoto sdělení proto nedoznalo žádné změny; nejednalo se tak o žádný přímý zásah do práv žalobce. Řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. a) i b) stavebního zákona je řízením zahajovaným z úřední povinnosti, na jeho zahájení nemá podatel podnětu nárok (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2013, č. j. 5 Ans 2/2013 – 40). Zahájení správního řízení z moci úřední není vynutitelné na základě pouhého podnětu a není zde ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu, ať už formou žaloby nečinnosti či zásahové.

Nadto z obsahu podnětu k zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 18. 12. 2013, adresované žalobcem žalovanému jednoznačně vyplývá, že žalobcem tvrzený text: „...vzhledem k chybnému konstrukčnímu řešení hydroizolace stavby č. p. X do stavby žalobce zatéká, a dochází k jejímu podmáčení až do takové míry, že začalo hrozit reálné nebezpečí zřícení zdi, díky kterému může dojít ke značným následným škodám na majetku žalobce. Současný stav zdíva společně s reálnou hrozbou jeho zřícení jednoznačně ohrožuje i život a zdraví osob. ...“ toto jeho podání vůbec neobsahuje.

Pokud jde o podání žalobce ze dne 10. 3. 2014 a reakci nadřízeného odvolacího orgánu žalovaného ze dne 13. 5. 2014, č. j. JMK 31862/2014, sp. zn. S-JMK 31862/2014-OÚPSŘ, nejde o jednání žalovaného, ale jeho nadřízeného správního orgánu, proti němuž žalobce ani samostatně nebrojí, dokládá tím na výzvu soudu použití jiných právních prostředků před tvrzeným nezákonným zásahem žalovaného – Městského úřadu Mikulov. Pokud žalobce hodlal podat samostatnou žalobu proti odvolacímu orgánu (tato skutečnost není soudu z jeho úřední činnosti známa), bylo ji třeba podat ve lhůtě k tomu stanovené ve smyslu ust. § 84 odst. 1 s.ř.s. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že i v případě citovaného sdělení nadřízeného správního orgánu nebyla žalobci uložena žádná povinnost, ani nedošlo k omezení jeho práv, nejednalo by se tedy ani o žádný přímý zásah do jeho právní sféry, přičemž soud poukazuje i na skutečnost, že řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. a) a b) stavebního zákona je řízením zahájeným z úřední povinnosti, na jehož zahájení nemá podatel podnětu nárok, zahájení správního řízení z moci úřední není vynutitelné na základě pouhého podnětu a není proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu, ať už formou žaloby nečinnosti či zásahové.

Ve vztahu k opakovanému pokusu žalobce o domáhání se ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem žalovaného jinými právními prostředky než předmětnou žalobou, které vyústilo ve vydání sdělení Krajským úřadem Jihomoravského kraje, nadřízeným správním orgánem žalovaného dne 20. 11. 2014, č. j. JMK 132250/2014, soud, kromě shora uvedené argumentace v předcházejícím odstavci (která je zcela použitelná i ve vztahu k tomuto druhému sdělení nadřízeného správního orgánu), poukazuje také na skutečnost, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2015, č. j. 29 A 13/2015 – 27 byla žaloba žalobce proti Krajskému úřadu Jihomoravského kraje v řízení na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve sdělení ze dne 20. 11. 2014, č. j. JMK 132250/2014, sp. zn. S-JMK 31862/2014-OÚPSŘ zamítnuta. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla

rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 3 As 141/2015 - 29 zamítnuta jako nedůvodná. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že *sdělí-li správní orgán podateli, že usnesení o zrušení svého úkonu nevydá, nezasahuje do žádného jeho práva či povinnosti, natož aby do něho zasahoval, jak požaduje s.ř.s. přímo... stěžovatel se cítí dotčen na svých právech především tím, že stavební úřad (Městský úřad v Mikulově) nezahájil z jeho podnětu řízení o odstranění stavby č. p. X na parcele p. č. 66 v k. ú. Mikulov na Moravě. K něčemu takovému by ovšem úřad nebyl povinen ani v důsledku deklarace, že napadené sdělení žalovaného ze dne 20. 11. 2014 je nezákonné, ani v důsledku zrušení jeho předchozího sdělení ze dne 13. 5. 2014. Stejně tak, pokud by stavební úřad dospěl k závěru o potřebě takové řízení zahájit, mohl by tak učinit, aniž by žalovaný svá sdělení formálně odstranil. Na povinnost zahájit řízení podle § 129 odst. 1 písm. a) i b) stavebního zákona nemá existence sdělení žádný vliv. Uvádí-li tedy stěžovatel, že u jeho nemovitosti hrozí v důsledku nepovolených stavebních úprav sousední nemovitosti zřícení podmáčené stěny a škoda na majetku a zdraví, pak je třeba poznamenat, že zde mezi napadeným sdělením a tvrzeným ohrožením jeho majetku neexistuje žádná příčinná souvislost. Ani vůči tomuto druhému sdělení nadřízeného správního orgánu však žalobce v nyní projednávané věci nebrojil.*

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. zamítl.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyl žalobce úspěšný, žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud proto rozhodl ve výroku II. tohoto rozsudku tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. 1. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu